

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσα: Oopenbaar Ministerie

Καθού: Pawel Dworzecki

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Είναι οι περιεχόμενες στο άρθρο 4α, παράγραφος 1, αρχή και στοιχείο α', της αποφάσεως-πλαϊσίου 2002/584/ΔΕΥ ⁽¹⁾ έννοιες

- «εν ευθέτω χρόνω είχε κλητευθεί αυτοπροσώπως και με την κλήτευση είχε ενημερωθεί σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως»

και

- «εν ευθέτω χρόνω είχε δι' άλλων μέσων ενημερωθεί πραγματικά και επισήμως για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης αυτής, κατά τρόπον ώστε να αποδεικνύεται σαφώς ότι τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης»

αυτοτελείς έννοιες του δικαίου της Ένωσης;

2) Αν ναι:

α) κατά ποιον τρόπο πρέπει εν γένει να ερμηνευθούν αυτές οι αυτοτελείς έννοιες και

β) εμπίπτει μια περίπτωση όπως η επίμαχη, η οποία χαρακτηρίζεται από το ότι:

- κατά το ΕΕΣ [ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως], η κλήτευση πραγματοποιήθηκε με παράδοση, στη διεύθυνση του εκζητούμενου, σε ενήλικο μέλος του νοικοκυριού του το οποίο μέλος ανέλαβε να παραδώσει το έγγραφο κλητεύσεως στον εκζητούμενο·
- χωρίς να προκύπτει από το ΕΕΣ αν, και τότε, το εν λόγω μέλος του νοικοκυριού πράγματι παρέδωσε το έγγραφο κλητεύσεως στον εκζητούμενο,
- ενώ από τις δηλώσεις στις οποίες ο εκζητούμενος προέβη κατά τη συνεδρίαση του αιτούντος δικαστηρίου δεν δύναται να συναχθεί αν ο εκζητούμενος έλαβε —εγκαίρως— γνώση της ημερομηνίας και του τόπου διεξαγωγής της προγραμματισμένης δίκης,

σε μια από τις δύο αυτοτελείς έννοιες τις οποίες αφορά το πρώτο ερώτημα;

⁽¹⁾ Απόφαση-πλαϊσιο του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και τις διαδικασίες παραδόσεως μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L 190, σ. 1).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Λιθουανία)
στις 25 Φεβρουαρίου 2016 — Indėlių ir investicijų draudimas**

(Υπόθεση C-109/16)

(2016/C 156/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Αιτούν δικαστήριο

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσα: VĮ Indėlių ir investicijų draudimas

Αναιρεσίβλητος: Alvydas Raišelis

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Σε περιπτώσεις στις οποίες πιστωτικό ίδρυμα ενεργεί ως εταιρεία παροχής επενδυτικών υπηρεσιών στην οποία έχουν μεταφερθεί κεφάλαια με σκοπό την απόκτηση χρεογράφων εκδόσεως του ίδιου αυτού πιστωτικού ιδρύματος, χωρίς όμως η έκδοση των τίτλων να πραγματοποιηθεί και χωρίς τα χρεόγραφα να μεταβιβασθούν κατά κυριότητα στο πρόσωπο το οποίο κατέβαλε τα κεφάλαια, ενώ τα εν λόγω κεφάλαια έχουν ήδη αφαιρεθεί από τον τραπεζικό λογαριασμό του προσώπου αυτού και έχουν μεταφερθεί σε λογαριασμό που έχει ανοιχτεί στο όνομα του πιστωτικού ιδρύματος και δεν είναι επιστρεπτέα, η δε πρόθεση του εθνικού νομοθέτη σε μια τέτοια περίπτωση δεν είναι σαφής όσον αφορά την εφαρμογή ενός συγκεκριμένου συστήματος προστασίας, είναι δυνατή η απευθείας εφαρμογή του άρθρου 1, σημείο 1, της οδηγίας 94/19 ⁽¹⁾ για τις καταθέσεις και του άρθρου 1, παράγραφος 4, της οδηγίας 97/9 ⁽²⁾ για τους επενδυτές για να προσδιοριστεί το εφαρμοστέο σύστημα προστασίας και συνιστά η σκοπούμενη χρήση των κεφαλαίων το αποφασιστικό κριτήριο στο πλαίσιο αυτό; Είναι οι εν λόγω διατάξεις των οδηγιών επαρκώς σαφείς, λεπτομερείς και απαλλαγμένες αιρέσεων, επαγόμενες δικαιώματα υπέρ των ιδιωτών, ώστε να μπορούν οι ιδιώτες να τις επικαλούνται ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων προκειμένου να θεμελιώσουν τις απαιτήσεις τους για καταβολή αποζημιώσεως κατά του κρατικού φορέα που παρέχει τη σχετική κάλυψη;
- 2) Πρέπει το άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας για τους επενδυτές, το οποίο προσδιορίζει τα είδη των απαιτήσεων που καλύπτονται από το σύστημα αποζημιώσεως των επενδυτών, να νοείται και να ερμηνεύεται ως καλύπτον και απαιτήσεις για επιστροφή κεφαλαίων τα οποία οφείλει μια επενδυτική επιχείρηση σε επενδυτές και τα οποία δεν κρατεί στο όνομα των εν λόγω επενδυτών;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, είναι το άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας για τους επενδυτές, το οποίο προσδιορίζει τα είδη των απαιτήσεων που καλύπτονται από το σύστημα αποζημιώσεως των επενδυτών, επαρκώς σαφές, λεπτομερές και απαλλαγμένο αιρέσεων και επάγεται δικαιώματα για τους ιδιώτες, ούτως ώστε οι τελευταίοι να μπορούν να επικαλούνται την εν λόγω διάταξη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων για να θεμελιώσουν τις απαιτήσεις τους προς καταβολή αποζημιώσεως στο πλαίσιο αγωγών κατά του κρατικού φορέα που παρέχει τη σχετική κάλυψη;
- 4) Πρέπει το άρθρο 1, σημείο 1, της οδηγίας για τις καταθέσεις να νοείται και να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι ο όρος «κατάθεση» καλύπτει και ποσά μεταφερθέντα από έναν προσωπικό λογαριασμό, με τη συναίνεση του δικαιούχου, σε λογαριασμό που έχει ανοιχτεί στο όνομα πιστωτικού ιδρύματος ο οποίος τηρείται στο ίδιο αυτό πιστωτικό ίδρυμα και προορίζεται προς εξόφληση των μελλόντων να εκδοθούν χρεογράφων του εν λόγω ιδρύματος;
- 5) Έχουν το άρθρο 7, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας για τις καταθέσεις την έννοια ότι επιβάλλεται πληρωμή κατ' εφαρμογήν του συστήματος εγγυήσεως των καταθέσεων μέχρι του ποσού που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, υπέρ παντός προσώπου του οποίου η απαίτηση μπορεί να θεμελιωθεί πριν από την ημερομηνία της διαπιστώσεως από τη διοίκηση ή της αποφάσεως δικαστικής αρχής στην οποία αναφέρεται το άρθρο 1, εδάφιο 3, σημεία (i) και (ii), της οδηγίας για τις καταθέσεις;

⁽¹⁾ Οδηγία 94/19/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 1994, περί των συστημάτων εγγύησης των καταθέσεων (ΕΕ 1994, L 135, σ. 5).

⁽²⁾ Οδηγία 97/9/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 3ης Μαρτίου 1997, σχετικά με τα συστήματα αποζημίωσης των επενδυτών (ΕΕ 1997, L 84, σ. 22).

**Αναίρεση που άσκησε στις 29 Φεβρουαρίου 2016 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως που
εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) στις 17 Δεκεμβρίου 2015 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις
T-515/13 και T-719/13, Ισπανία κ.λπ. κατά Επιτροπής**

(Υπόθεση C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Ανααιρεσέουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier και P. Němečková)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Βασίλειο της Ισπανίας, Lico Leasing, S.A.U. και Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.